ĢENERĀLADVOKĀTES ELEANORAS ŠARPSTONES [ELEANOR SHARPSTON] SECINĀJUMI,

sniegti 2011. gada 9. jūnijā [1]

1. Pirms prasības celšanai noteiktā termiņa beigām pa faksu nosūtījis prasības pieteikumu, kurā lūgts atcelt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja (ITSB) lēmumu, sabiedrības *Bell & Ross BV* (turpmāk tekstā — "apelācijas sūdzības iesniedzēja") advokāts nosūtīja Vispārējās tiesas kancelejai (turpmāk tekstā — "kanceleja") šī paša prasības pieteikuma septiņus eksemplārus. Šie eksemplāri tika saņemti kancelejā pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām, bet desmit dienu termiņā, kas paredzēts oriģināla iesniegšanai pēc [prasības pieteikuma] nosūtīšanas pa faksu.

2. Nespēdama noteikt, kurš no šiem septiņiem eksemplāriem ir oriģināls, kanceleja aicināja minēto advokātu iesniegt tai prasības pieteikuma oriģinālu. Advokāts nosūtīja eksemplāru, kas vēl bija viņa rīcībā, un tas tika saņemts kancelejā pēc minētā desmit dienu termiņa beigām. Pārbaudījusi parakstu ar mitru lupatiņu, kanceleja secināja, ka tas ir prasības pieteikuma oriģināls un septiņi pārējie eksemplāri ir tā fotokopijas.

3. Tādējādi Vispārējā tiesa neturpināja tiesvedību, bet ar motivētu rīkojumu pasludināja prasību par acīmredzami nepieņemamu, jo prasības pieteikuma oriģināls tika iesniegts pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām.

4. Ar šo apelācijas sūdzību tiek apstrīdēts minētais lēmums [2], konkrēti saistībā ar novēršama pārkāpuma, atvainojamas maldības vai neparedzētu apstākļu jēdzieniem, Vispārējās tiesas pieņemtā lēmuma samērīgumu un tiesiskās paļāvības aizsardzību.

Atbilstošās tiesību normas

Eiropas Savienības Tiesas Statūti

5. Eiropas Savienības Tiesas Statūtu (turpmāk tekstā — "Statūti") 21. panta otrajā daļā tostarp ir paredzēts, ka prasības pieteikumam

1 — Oriģinālvaloda — franču.

2 — 2010. gada 18. jūnija rīkojums lietā T-51/10 *Bell & Ross*/ITSB (turpmāk tekstā — "apstrīdētais rīkojums").

vajadzības gadījumā pievieno aktu, ko prasa atcelt. Ja šo dokumentu neiesniedz kopā ar pieteikumu, "Tiesas sekretārs lūdz attiecīgo pusi [to] iesniegt pieņemamā termiņā, tomēr šādā gadījumā puse nezaudē savas tiesības arī tad, ja dokument[u] iesniedz pēc lietas ierosināšanai noteiktā termiņa".

Vispārējās tiesas Reglaments

6. Vispārējās tiesas Reglamenta (turpmāk tekstā — "Reglaments") 43. pantā ir noteikts:

"1. Katra procesuālā dokumenta oriģinālu paraksta attiecīgā lietas dalībnieka pārstāvis vai advokāts.

Oriģinālekseplāru, kam pievienoti visi tajā minētie pielikumi, iesniedz kopā ar piecām kopijām Vispārējās tiesas vajadzībām un vienu kopiju katram no lietas dalībniekiem. Kopijas apliecina lietas dalībnieks, kurš tās iesniedz.

[..]

6. [..] dienu, kurā parakstīta procesuālā dokumenta oriģināla kopiju [..] saņem kancelejā pa faksu vai ar citu Vispārējai tiesai pieejamu tehnisko sakaru līdzekļu palīdzību, procesuālo termiņu ievērošanas nolūkos uzskata par dienu, kad dokumenti ir iesniegti kancelejā, ar nosacījumu, ka attiecīgā paraksttītā procesuālā dokumenta oriģinālu, kam pievienoti iepriekš 1. punkta otrajā daļā minētie pielikumi un kopijas, iesniedz kancelejā vēlākais desmit dienu laikā. Uz šo desmit dienu termiņu neattiecina 102. panta 2. punktu [3].

[..]"

7. Reglamenta 44. panta 6. punktā ir paredzēts:

"Ja prasības pieteikums neatbilst šā panta 3. līdz 5. punktā noteiktajām prasībām [4], sekretārs nosaka pieņemamu termiņu, kurā prasītājam ir jānovērš trūkumi prasības pieteikumā vai arī jāiesniedz kāds no iepriekš minētajiem dokumentiem. Ja prasītājs noteiktajā termiņā nenovērš trūkumus prasības pieteikumā vai arī neiesniedz prasītos dokumentus, Vispārējā tiesa lemj par to, vai neatbilstība minētajiem nosacījumiem prasības pieteikumu padara formāli nepieņemamu."

3 — Saskaņā ar kuru, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, procesuālos termiņus pagarina par fiksētu desmit dienu termiņu.

4 — Šajos punktos ir attiecīgi paredzēts, ka tiek iesniegts apliecinošs dokuments par to, ka advokāts ir tiesīgs praktizēt (3. punkts), Statūtu 21. panta otrajā daļā norādītie dokumenti (4. punkts) un, ja prasītāja ir privāto tiesību juridiska persona, kāds tās juridiskās pastāvēšanas pierādījums, kā arī advokātam piešķirtā pilnvarojuma pierādījums (5. punkts).

8. Reglamenta 111. pantā ir noteikts:

"Ja Vispārējās tiesas kompetencē acīmredzami nav izskatīt attiecīgo prasību vai ja prasības pieteikums ir acīmredzami nepieņemams vai acīmredzami juridiski nepamatots, Vispārējā tiesa pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas un, neveicot tālākas procesuālās darbības, var lemt, izdodot attiecīgu motivētu rīkojumu."

Norādījumi Vispārējās tiesas sekretāram

9. Norādījumi Vispārējās tiesas sekretāram (turpmāk tekstā — "Norādījumi sekretāram") ir noteikti, pamatojoties uz Reglamenta 23. pantu. Šo norādījumu 7. pantā ir paredzēts:

"1. Sekretārs nodrošina to, lai lietas materiālos iekļautie dokumenti atbilstu [Tiesas] Statūtu, Reglamenta, Praktisko norādījumu lietas dalībniekiem, kā arī šo norādījumu sekretāram noteikumiem.

Vajadzības gadījumā viņš nosaka lietas dalībniekiem termiņu, lai tie iesniegtajos dokumentos varētu novērst formālus trūkumus.

Procesuālā raksta izsniegšana tiek aizkavēta, ja nav ievēroti Reglamenta noteikumi, kas ir paredzēti Praktisko norādījumu lietas dalībniekiem 55. un 56. punktā.

Praktisko norādījumu lietas dalībniekiem 57. un 59. punktā iekļauto noteikumu neievērošana attiecīgā gadījumā aizkavē vai var aizkavēt procesuālā raksta izsniegšanu.

[..]

3. Neskarot [..] Reglamenta 43. panta 6. punktu, kas attiecas uz dokumentu iesniegšanu pa faksu vai ar citu tehnisko sakaru līdzekļu palīdzību, [..] sekretārs pieņem tikai tos dokumentus, uz kuriem ir lietas dalībnieka advokāta vai pārstāvja paraksta oriģināls.

[..]"

Praktiskie norādījumi lietas dalībniekiem

10. Vispārējās tiesas praktiski norādījumi lietas dalībniekiem (turpmāk tekstā — "Praktiskie norādījumi") ir izdoti, pamatojoties uz Reglamenta 150. pantu. To B sadaļā ar nosaukumu "Par procesuālo rakstu formu" tostarp ir noteikts:

"[..]

7. Procesuālā raksta beigās ir jābūt attiecīgā lietas dalībnieka advokāta vai pārstāvja parakstam. Gadījumā, ja ir vairāki pārstāvji, pietiek, ja procesuālo rakstu paraksta viens no viņiem.

[..]

9. Uz katras procesuālo dokumentu, kas lietas dalībniekiem jāiesniedz saskaņā ar Reglamenta 43. panta 1. punkta otro daļu, kopijas attiecīgā lietas dalībnieka advokātam vai pārstāvim jāparakstās, apliecinot, ka kopija atbilst dokumenta oriģinālam."

11. F sadaļas ar nosaukumu "Par trūkumu novēršanu procesuālajos rakstos" 55.–59. punktā ir precizēts, ar kādiem nosacījumiem var tikt novērsti trūkumi prasības pieteikumā.

12. Saskaņā ar 55. punktu prasības pieteikumu, kas neatbilst turpmāk uzskaitītajiem nosacījumiem, nepaziņo atbildētājam un tiek noteikts saprātīgs termiņš trūkumu novēršanai:

"a) jāiesniedz apliecinošs dokuments tam, ka advokāts ir tiesīgs praktizēt tiesā (Reglamenta 44. panta 3. punkts);

b) jābūt pierādītam, ka privāto tiesību juridiskā persona pastāv (Reglamenta 44. panta 5. punkta a) apakšpunkts);

c) jābūt pilnvarojumam (Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunkts);

d) jābūt pierādītam, ka advokātu ir pilnvarojusi persona, kas ir tiesīga to darīt (Reglamenta 44. panta 5. punkta b) apakšpunkts);

e) jāiesniedz apstrīdētais tiesību akts (prasība atcelt tiesību aktu) [..] (Statūtu 21. panta otrā daļa; Reglamenta 44. panta 4. punkts)."

13. 56. punktā ir noteikts:

"Intelektuālā īpašuma lietās, kurās tiek apšaubīta ITSB Apelāciju padomes lēmuma likumība, prasības pieteikums, kas neatbilst turpmāk uzskaitītajiem Reglamenta 132. pantā paredzētajiem nosacījumiem, netiek paziņots citiem lietas dalībniekiem un tiek noteikts saprātīgs termiņš trūkumu novēršanai:

a) jānorāda procesa Apelāciju padomē dalībnieku vārdi vai nosaukumi un adreses, ko tie norādījuši paziņojumu nosūtīšanai šī procesa laikā (Reglamenta 132. panta 1. punkta pirmā daļa);

b) jānorāda Apelāciju padomes lēmuma paziņošanas datums (Reglamenta 132. panta 1. punkta otrā daļa);

c) pielikumā jāpievieno apstrīdētais lēmums (Reglamenta 132. panta 1. punkta otrā daļa)."

14. 57. punktā tostarp ir paredzēts:

"Ja prasības pieteikums neatbilst turpmāk uzskaitītajām formas prasībām, prasības pieteikuma paziņošana tiek atlikta un tiek noteikts saprātīgs termiņš trūkumu novēršanai:

[..]

b) prasības pieteikuma beigās ir jābūt advokāta vai pārstāvja parakstam (Praktisko norādījumu 7. punkts);

[..]

o) jāiesniedz prasības pieteikuma apliecinātas kopijas (Reglamenta 43. panta 1. punkta otrā daļa; Praktisko norādījumu 9. punkts)."

15. 58. punktā ir noteikts, ka gadījumā, ja prasības pieteikums neatbilst formas prasībām attiecībā uz adreses norādīšanu, apliecinošu dokumentu, ka ikviens papildu advokāts ir tiesīgs praktizēt tiesā, argumentu kopsavilkumu un pielikumu tulkojumu tiesvedības valodā, prasības pieteikums tiek paziņots un tiek noteikts saprātīgs termiņš trūkumu novēršanai.

16. Savukārt 59. punktā ir paredzēts attiecīgi princips vai iespēja novērst trūkumus gadījumā, ja prasības pieteikumā ir pārsniegts Praktiskajos norādījumos paredzētais lappušu skaits, kā arī minētajā gadījumā atlikt izsniegšanu uz vēlāku laiku.

Tiesvedības priekšvēsture

17. Ar prasības pieteikumu, kas pa faksu tika saņemts Vispārējās tiesas kancelejā 2010. gada 22. janvārī, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību pret ITSB lēmumu [5]. Tā kā minētais lēmums apelācijas sūdzības iesniedzējai bija paziņots 2009. gada 13. novembrī, no Reglamentā paredzēto procesuālo termiņu aprēķina izrietēja, ka prasības celšanas termiņš beidzas 2010. gada 25. janvārī.

18. Pēc tam apelācijas sūdzības iesniedzējas advokāts nosūtīja kancelejai prasības

5 — Apelāciju trešās padomes 2009. gada 27. oktobra lēmums lietā R 1267/2008-3 *Bell & Ross BV* pret *Klockgrossisten i Norden AB* (turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

pieteikumu un tā pielikumus septiņos eksemplāros, kā arī Reglamenta 44. panta 3.–5. punktā minētos dokumentus kopā ar vēstuli, kurā bija precizēts, ka sūtījums ietver prasības pieteikuma un tā pielikumu oriģinālu un septiņus šo pašu dokumentu apliecinātu kopiju komplektus [6]. Sūtījums tika saņemts kancelejā 2010. gada 1. februārī, tas ir, desmitajā dienā pēc nosūtīšanas pa faksu.

19. 2010. gada 2. februārī kanceleja lūdza advokātu tai iesniegt prasības pieteikuma parakstītu oriģinālu, jo šķita, ka tā sūtījumā nav.

20. 2010. gada 3. februāra vēstulē advokāts nosūtīja kancelejai vienīgo prasības pieteikuma eksemplāru, kas bija viņa lietas materiālos, paskaidrojot:

"Tā kā esmu pārliecināts, ka iepriekš nosūtīju Jums dokumenta oriģinālu kopā ar fotokopiju komplektu, tad nevaru Jums pateikt, vai pievienotais dokuments ir oriģināls. Manuprāt, tā ir kopija, ko mēs saglabājām lietas materiālos. Es ļauju Jums to pārbaudīt un gaidīšu Jūsu apsvērumus."

21. 2010. gada 5. februārī kanceleja norādīja advokātam, ka ir secinājusi, ka minētais dokuments ir oriģināls, jo ir pārbaudījusi parakstu ar mitru lupatiņu un tinte (melnā krāsā) nedaudz izplūdusi.

22. Tādējādi kanceleja reģistrēja prasības pieteikumu 2010. gada 5. februārī, tas ir, gan pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām, gan pēc Reglamenta 43. panta 6. punktā paredzētā desmit dienu termiņa beigām.

23. Vēstulē, kas nosūtīta kancelejai 2010. gada 12. februārī, advokāts atsaucās uz atvainojamu maldību, lai pamatotu prasības pieteikuma parakstītā oriģināla iesniegšanu pēc minētā desmit dienu termiņa beigām.

24. Ņemot vērā šos apstākļus, prasības pieteikums netika izsniegts ITSB.

Apstrīdētais rīkojums

25. Ar apstrīdēto rīkojumu Vispārējā tiesa, uzskatot, ka no lietas dokumentiem ir ieguvusi pietiekamu skaidrību, un nolēmusi lemt, neveicot tālākas procesuālās darbības, saskaņā ar Reglamenta 111. pantu noraidīja prasības pieteikumu kā acīmredzami nepieņemamu.

6 — Šķiet, ka nevienam no septiņiem eksemplāriem nebija atbilstības apliecinājuma uz paša dokumenta, jo advokāts, neraugoties uz Praktisko norādījumu 9. punktu, uzskatīja, ka pietiek ar atbilstības minēšanu pavadvēstulē. Tas, ka nebija apliecināta attiecīgo kopiju atbilstība šādā nozīmē, ir minēts apstrīdētajā rīkojumā, bet tas nav pamats, lai konstatētu nepieņemamību. Jebkurā gadījumā šķiet, ka ir runa par trūkumu, ko būtu iespējams novērst saskaņā ar Praktisko norādījumu 57. punkta o) apakšpunktu.

26. Vispārējā tiesa atgādināja, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru [7] termiņš prasības celšanai ir absolūts un tas ir noteikts, lai nodrošinātu tiesisko situāciju skaidrību un drošību un novērstu jebkādu diskrimināciju un patvaļīgu rīcību tiesvedībā, un Savienības tiesai pēc savas iniciatīvas ir jāpārbauda, vai tas ir ticis ievērots [8]. Pēc tam Vispārējā tiesa secināja, ka prasības pieteikums ir saņemts kancelejā pa faksu 2010. gada 22. janvārī, pirms prasības celšanai noteiktā termiņa beigām, un, ņemot vērā Reglamenta 43. panta 6. punktā paredzēto desmit dienu termiņu, oriģināls tai būtu jāsaņem līdz 2010. gada 1. februārim. Tā kā minētais oriģināls tika saņemts tikai 2010. gada 5. februārī, prasības pieteikuma iesniegšana bija novēlota [9].

27. Pēc tam Vispārējā tiesa pārbaudīja 2010. gada 12. februāra vēstulē izvirzītos argumentus par atvainojamu maldību: pakalpojumu sniedzējs, kas sagatavoja prasības pieteikuma kopijas, esot sajaucis oriģinālu ar vienu no kopijām; advokāts parasti parakstot ar melnu tinti; kopiju kvalitātes dēļ esot bijis grūti atšķirt oriģinālu no kopijām; prasītājam nevarot uzlikt pienākumu, lai tas sistemātiski veic pārbaudi ar mitru lupatiņu, un trūkumu novēršanas iespēja saskaņā ar Praktisko norādījumu 57. punkta o) apakšpunktu varot mazināt prasītāju modrību attiecībā uz nepieciešamību atšķirt oriģinālu no kopijām.

28. Vispārējā tiesa lēma, ka neviens no šiem argumentiem neļauj secināt atvainojamu maldību. Saskaņā ar judikatūru [10] attiecībā uz termiņiem prasību celšanai atvainojamas maldības jēdziens ir jāinterpretē šauri un tā var attiekties tikai uz ārkārtējiem apstākļiem, kuros tostarp attiecīgā iestāde ir pieļāvusi rīcību, kas pati par sevi vai izšķiroši var radīt pieļaujamu tāda indivīda maldību, kas rīkojas labticīgi un ar vislielāko rūpību, kāda tiek prasīta no pienācīgi informēta uzņēmēja. Tomēr šajā gadījumā apelācijas sūdzības iesniedzēja pati atzina, ka tās dēļ, sagatavojot lietas materiālus, ir notikusi sajaukšana, un nav pierādīta ne ārkārtas apstākļu esamība, ne arī prasītā rūpība. Grūtības atšķirt prasības pieteikuma parakstīto oriģinālu no tā kopijām esot bijis iespējams pārvarēt [11].

29. Turklāt parakstītā oriģināla neiesniegšana noteiktajā termiņā nav minēta starp tiem trūkumu novēršanas prasības pieteikumā gadījumiem, kas paredzēti Praktisko norādījumu 55.–59. punktā. [Praktisko norādījumu] 57. punkta o) apakšpunktā paredzētās

7 — 1997. gada 23. janvāra spriedums lietā C-246/95 *Coen* (*Recueil*, I-403. lpp., 21. punkts) un Vispārējās tiesas 1997. gada 18. septembra spriedums apvienotajās lietās T-121/96 un T-151/96 *Mutual Aid Administration Services*/Komisija (*Recueil*, II-1355. lpp., 38. un 39. punkts).

8 — Apstrīdētā rīkojuma 12. punkts.

9 — Apstrīdētā rīkojuma 17. punkts.

10 — Vispārējās tiesas 1991. gada 29. maija spriedums lietā T-12/90 *Bayer*/Komisija (*Recueil*, II-219. lpp., 29. punkts) un Vispārējās tiesas 2006. gada 11. decembra rīkojums lietā T-392/05 *MMT*/Komisija (36. punkts un tajā minētā judikatūra).

11 — Apstrīdētā rīkojuma 19.–27. punkts.

trūkumu novēršanas iespējas sekas nevarot būt tādas, ka mazinās prasītāju — kuru uzdevums ir atšķirt oriģinālu no kopijām — modrība [12].

Analīze

Ievada piezīmes

Prasījumi un pamati apelācijā

30. Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu atcelt apstrīdēto rīkojumu, atzīt, ka prasība atcelt tiesību aktu ir pieņemama, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai lemšanai pēc būtības un piespriest ITSB atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

31. Tā izvirza sešus pamatus attiecīgi par Reglamenta 111. panta pārkāpumu, tā paša Reglamenta 43. panta pārkāpumu, Praktisko norādījumu 57. punkta b) apakšpunkta un Norādījumu sekretāram 7. panta 1. punkta neievērošanu, atvainojamas maldības un neparedzētu apstākļu esamības, kā arī samērīguma un tiesiskās paļāvības principu pārkāpuma neatzīšanu.

32. ITSB lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

33. Vispirms man šķiet svarīgi labi noteikt galvenos apstākļus, kas izceļ šo lietu.

34. No vienas puses, netiek apstrīdēts, ka sajaukšanas rezultātā prasības pieteikuma eksemplārs, kas tika saņemts kancelejā 2010. gada 5. februārī, bija tas eksemplārs, uz kura bija advokāta paraksta oriģināls, un tie eksemplāri, kas tika saņemti 1. februārī, ir [šī oriģināla] atbilstošas fotokopijas. Tāpat netiek apstrīdēts, ka 5. februārī saņemtais dokuments bija 22. janvārī saņemtā faksa oriģināls. Turklāt nav noliedzams, ka prasības celšanai noteiktais termiņš beidzās 2010. gada 25. janvārī (un tas tātad tika ievērots attiecībā uz prasības pieteikuma nosūtīšanu pa faksu 22. janvārī) un desmit dienu termiņš prasības pieteikuma oriģināla iesniegšanai pēc tā nosūtīšanas pa faksu beidzās 2010. gada 1. februārī.

35. No otras puses, man šķiet svarīgi norādīt, ka acīmredzamu iemeslu dēļ pašā Vispārējai tiesai iesniegtajā prasības pieteikumā nebija nekādas argumentācijas par minētās sajaukšanas iemesliem, prasības pieteikuma novēlotas iesniegšanas iespējamu pamatojumu vai trūkumu novēršanas iespējām. Tā kā prasības

12 — Apstrīdētā rīkojuma 28. punkts.

pieteikums netika izsniegts ITSB un netika rīkota tiesas sēde, lietas dalībniekiem nebija iespējas paust viedokli par šiem aspektiem tieši pašai Vispārējai tiesai [13], Tādējādi Vispārējā tiesa pieņēma apstrīdētajā rīkojumā ietverto lēmumu, pamatojoties uz advokāta un kancelejas saziņu pa telefonu un rakstveidā, kā arī pamatojoties uz to, ka kanceleja noteica advokāta paraksta oriģinālu.

36. Tāpat ir jāatgādina Savienības tiesību principi, kas šķiet visatbilstīgākie šīs apelācijas sūdzības izskatīšanai: tiesiskās drošības princips, saskaņā ar kuru prasības celšanai noteiktie termiņi ir absolūti un nav lietas dalībnieku vai tiesas rīcībā; tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantam; samērīguma princips, kas prasa, lai līdzekļi, kas tiek izmantoti, īstenojot Savienības tiesību normu, būtu piemēroti attiecīgā mērķa īstenošanai un nepārsniegtu to, kas ir nepieciešams, lai to sasniegtu, un tiesiskās paļāvības aizsardzības princips, kas attiecas uz ikvienu lietas dalībnieku, kuram kāda Savienības iestāde ir radījusi pamatotas cerības ar konkrētiem tam dotiem solījumiem.

37. Ņemot vērā šos principus un šīs lietas apstākļus, man šķiet, ka apelācijas sūdzības trešajam un sestajam pamatam ir jāvelta īpaša uzmanība, tāpēc tos izskatīšu vispirms. Pēc tam īsāk varēs tikt izskatīti pārējie pamati.

Par trešo pamatu — Norādījumu sekretāram 7. panta 1. punkta un Praktisko norādījumu 57. punkta b) apakšpunkta pārkāpumu

38. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nedodot iespēju novērst trūkumus prasības pieteikumā atbilstoši Norādījumu sekretāram 7. panta 1. punktam (saskaņā ar kuru sekretārs vajadzības gadījumā nosaka lietas dalībniekiem termiņu, lai tie iesniegtajos dokumentos varētu novērst formālus trūkumus) un Praktisko norādījumu 57. punkta b) apakšpunktam (saskaņā ar kuru tiek noteikts saprātīgs termiņš trūkumu novēršanai, ja prasības pieteikums neatbilst formas

13 — Vēlos norādīt, ka gadījumā, ja apstrīdētais spriedums būtu pieņemts, pamatojoties uz Reglamenta 113. pantu, nevis tā 111. pantu, tad būtu bijis jāuzklausa lietas dalībniekus. Minētajā 113. pantā ir noteikts, ka "Vispārējā tiesa, *uzklausījusi lietas dalībniekus*, var jebkurā laikā pēc savas ierosmes lemt par to, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam [..]" (izcēlums mans). Tā kā acīmredzama nepieņemamība prasības pieteikuma novēlotas iesniegšanas dēļ ir absolūts šķērslis tiesas procesam, nav viegli nošķirt Reglamenta 111. un 113. panta attiecīgās piemērošanas jomas un līdz ar to noteikt apjomu Vispārējās tiesas pienākumam pirms rīkojuma pieņemšanas tādos apstākļos kā šajā gadījumā uzklausīt lietas dalībniekus kaut tikai rakstveidā (skat. tostarp 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-417/04 P *Regione Siciliana*/Komisija, Krājums, I-3881. lpp., 37. punkts).

prasībai, ka pieteikuma beigās ir jābūt advokāta paraksta oriģinālam).

39. Vispirms es nevaru piekrist ITSB izteiktajam iebildumam par šī pamata pieņemamību. ITSB uzsver, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja Vispārējā tiesā nav minējusi Praktisko norādījumu 57. punkta b) apakšpunktu.

40. Nav noliedzams, ka principā ar pamata lietu saistītu pamatu, kas nebija izvirzīts Vispārējā tiesā, nevar pirmo reizi izvirzīt Tiesā [14]. Tomēr šajā gadījumā man šķiet, ka apelācijas sūdzības pamatu pieņemamību nevar vērtēt atkarībā no tā, vai tie ir līdzīgi pirmajā instancē izvirzītajiem pamatiem. Apelācijas sūdzības iesniedzējai tiesvedībā Vispārējā tiesā nebija nekādu iespēju izvirzīt kādu pamatu saistībā ar attiecīgo tiesību normu. Pašā prasības pieteikumā nevarēja būt ietverta argumentācija par tās iesniegšanas apstākļiem, kas acīmredzamu iemeslu dēļ nevarēja būt radušies pirms prasības pieteikuma sagatavošanas. Attiecībā uz saziņu — arī rakstveida saziņu — starp apelācijas sūdzības iesniedzējas advokātu un kanceleju nekādā gadījumā nav runa par dokumentiem, kuros apelācijas sūdzības iesniedzēja būtu varējusi izvirzīt kādu pamatu, kas varētu būt pieņemams saistībā ar tās prasību.

14 — Skat. tostarp 2010. gada 21. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P Zviedrija u.c./*API* un Komisija (Krājums, I-8533. lpp., 126. punkts un tajā minētā judikatūra).

41. Attiecībā uz būtību man šķiet pārliecinoši apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītie argumenti, savukārt ITSB minētie iebildumi mani nepārliecina.

42. Reglamenta 44. panta 6. punktā patiešām ir norādīts tikai uz neatbilstību noteikumiem, kuri uzskaitīti šā paša panta 3. līdz 5. punktā, kā uz tādu [neatbilstību], kuras trūkumus var novērst saprātīgā termiņā, kas jānosaka sekretāram, tomēr šī norāde — pretēji tam, ko apgalvo ITSB — nav skaidri izsmeļošs uzskaitījums.

43. Šajā ziņā Norādījumu sekretāram 7. panta 1. punktā ir paredzēts, ka sekretārs nodrošina to, lai lietas materiālos iekļautie dokumenti atbilstu "Tiesas Statūtu, Reglamenta, Praktisko norādījumu lietas dalībniekiem, kā arī šo norādījumu" noteikumiem, un vajadzības gadījumā "viņš nosaka lietas dalībniekiem termiņu, lai tie iesniegtajos dokumentos varētu novērst formālus trūkumus". No tā secinu, ka minētajos formālajos trūkumos ir ietverti visi formālie trūkumi, kas noteikti četru minēto dokumentu normās.

44. Protams, advokāta paraksta oriģināla neesamība prasības pieteikuma beigās nav tīri formāls trūkums (kāds būtu, piemēram, cita, nevis A4 formāta papīra izmantošana, kas prasīta Praktisko norādījumu 8. punkta a) apakšpunktā), jo tā attiecas uz [elementiem, pēc kuriem] identificē to, ka dokuments ir no pilnvarota avota, tātad uz pašu tā būtību. Tomēr paraksts ir tikai viens no elementiem, kuri kopumā ļauj veikt šo identificēšanu. Tie ietver arī pierādījumu, ka prasītāja ir privāto

tiesību juridiskā persona, advokātam doto pilnvarojumu, šī pilnvarojuma likumības pierādījumu un apliecinošu dokumentu tam, ka advokāts ir tiesīgs praktizēt tiesā. Ja trūkst kaut viena no šiem elementiem, kļūst neiespējami pārbaudīt, ka dokuments sagatavots pilnvaroti, un līdz ar to arī tā nepieņemamību. Tā kā nav noliedzams, ka kāda no šiem pārējiem dokumentiem neesamība ir novēršams formāls trūkums, es no tā secinu, ka tas pats attiecas arī uz advokāta paraksta oriģinālu.

45. Saskaņā ar Praktisko norādījumu 57. punkta b) apakšpunktu, ja prasības pieteikums neatbilst formas prasībai, ka prasības pieteikuma beigās ir jābūt advokāta paraksta oriģinālam, "prasības pieteikuma paziņošana tiek atlikta un tiek noteikts saprātīgs termiņš trūkumu novēršanai".

46. Tādējādi man šķiet, ka Norādījumu sekretāram 7. panta 1. punktā kopsakarā ar Praktisko norādījumu 57. punkta b) apakšpunktu ir skaidri paredzēts, ka tiek noteikts saprātīgs termiņš trūkumu novēršanai prasības pieteikumā, ja tā beigās nav advokāta paraksta oriģināla.

47. ITSB tomēr iebilst, ka ar Norādījumiem sekretāram nevar pievienot tādas iespējas novērst trūkumus pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām, kādas nav paredzētas Statūtos vai Reglamentā.

48. Ar šo argumentu tiek pieņemts, ka, pirmām kārtām, tiek nošķirta trūkumu novēršana pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām (kura varētu būt noteikta tikai Statūtos un Reglamentā un kura būtu paredzēta Statūtu 21. panta otrajā daļā un Reglamenta 44. panta 6. punktā minētajos gadījumos) un trūkumu novēršana pirms prasības celšanai noteiktā termiņa beigām (kura varētu būt paredzēta Vispārējās tiesas izdotajos norādījumos).

49. Vispirms, es neuzskatu, ka no tā, ka Statūtu 21. panta otrajā daļā ir precizējums, ka "tomēr šādā gadījumā puse nezaudē savas tiesības arī tad, ja dokumentus iesniedz pēc lietas ierosināšanai noteiktā termiņa", varētu secināt, ka šāda precizējuma neesamība citās tiesību normās par trūkumu novēršanas gadījumiem noteikti nozīmē, ka šie citi trūkumu novēršanas gadījumi *nevar* būt pēc minētā termiņa beigām.

50. Turpinot vēlos norādīt, ka nedz Reglamenta 44. panta 6. punktā, nedz Norādījumu sekretāram 7. panta 1. punktā, nedz Praktisko norādījumu 57. punktā nav norādīts — ne

skaidri, ne netieši —, ka trūkumus var vai nevar novērst pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām. Visas trīs tiesību normas ir formulētas ļoti līdzīgi, un katrā no tām ir paredzēts, ka sekretārs nosaka (saprātīgu) termiņu trūkumu novēršanai dokumentā, kam ir formāls trūkums. Tādējādi, ja Reglamenta 44. panta 6. punktā minētajos gadījumos trūkumus var novērst pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām, nav nekāda pamata secināt, ka tas pats neattiektos uz gadījumiem, kas minēti abās pārējās tiesību normās [15].

51. Turklāt man šķiet, ka ikvienai kādā procesuālā normā paredzētai iespējai novērst trūkumus prasības pieteikumā ir noteikti jābūt īstenojamai pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām. Kamēr prasības celšanai noteiktais termiņš nav beidzies [16], prasītājam aizvien ir tiesības papildināt prasību vai nu pēc savas iniciatīvas, vai pēc kancelejas paziņojuma par formālu trūkumu un nav nepieciešama tieša tiesību norma, kas to atļautu. Ja nav nepieciešama tieša tiesību norma, kas atļautu novērst trūkumus *pirms* prasības celšanai noteiktā termiņa beigām, tad no šādas tiesību normas esamības ir jāsecina, ka tā ļauj novērst trūkumus *pēc* minētā termiņa beigām — un šis apstāklis rada nepieciešamību iejaukties kancelejai un noteikt šajā nolūkā saprātīgu termiņu [17].

52. Tomēr ITSB arī norāda, ka nevienu trūkumu novēršanas gadījumu, kas nav paredzēts Reglamentā, nevar ieviest ar Praktiskajiem norādījumiem.

53. Praktiskie norādījumi, protams, ir norma ar zemāku juridisko spēku nekā Reglaments, kas ir to juridiskais pamats. Tomēr abi dokumenti tiek piemēroti kopā, un tādējādi tie ir jāinterpretē cik vien iespējams saskanīgi. Šajā gadījumā Reglamentā nav neviena noteikuma, no kura būtu iespējams secināt, ka trūkumi var tikt novērsti tikai tajā paredzētajos gadījumos (vai trūkumi var tikt novērsti pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām). Līdz ar to Reglamenta un Praktisko norādījumu

15 — Ja *a contrario* no Statūtu 21. panta otrās daļas formulējuma ("tomēr šādā gadījumā puse nezaudē savas tiesības arī tad, ja dokumentus iesniedz pēc lietas ierosināšanai noteiktā termiņa") būtu jāsecina, ka gadījumā, attiecībā uz kuru nav šāda precizējuma, jebkāda trūkumu novēršana būtu jāveic pirms prasības celšanai noteiktā termiņa beigām, — un es neredzu nekādu pamatu izdarīt šādu secinājumu — ITSB arguments būtu nekonsekvents, jo precizējuma trūkst arī Reglamenta 44. panta 6. punktā.

16 — Un kamēr prasības pieteikums nav paziņots otram lietas dalībniekam; bet saskaņā ar Norādījumiem sekretāram prasības pieteikums, kurā ir kāds formāls trūkums, nebūtu jāpaziņo.

17 — Ir acīmredzams, ka sekretāram, lemjot par katrā gadījumā nosakāmo termiņu, ir jāņem vērā ne tikai tas, kas ir saprātīgi prasītājam, bet arī tas, kas ir saprātīgi, raugoties no atbildētāja viedokļa (kā arī — tādās preču zīmju lietās kā šī lieta — raugoties no otra lietas dalībnieka ITSB procesā viedokļa); [atbildētāja] tiesiskā situācija ir jānosaka skaidri un noteikti, ņemot vērā prasības celšanai un paziņošanai noteiktos termiņus.

saskanīga interpretācija ir iespējama tiktāl, ciktāl uz [Praktiskajos norādījumos] minētajiem trūkumu novēršanas gadījumiem neattiecas ierobežojums, [ka tie veicami] periodā pirms prasības celšanai noteiktā termiņa beigām. Turpretī, ja būtu kolīzija starp abiem [dokumentiem], tad priekšroka būtu dodama Reglamenta noteikumam. Tomēr man šķiet, ka pat gadījumā, kad Praktiskie norādījumi pārsniedz to, kas ir atļauts Statūtos vai Reglamentā, lietas dalībniekiem ir tiesības rēķināties ar to, ka Vispārējā tiesa uzskata par sev saistošiem pašas izdotos norādījumus, *a fortiori* tad, kad tā, pēc savas ierosmes un neuzklausījusi lietas dalībniekus, lemj par prasības pieteikuma nepieņemamību.

54. Visbeidzot ITSB norāda, ka Praktisko norādījumu 55.–59. punktā minētie trūkumu novēršanas gadījumi attiecas nevis uz prasības pieteikuma pieņemamību, bet tikai uz tā izsniegšanu atbildētājam.

55. Pēc manām domām, šis arguments nav pieņemams. Nav noliedzams, ka ikvienā no attiecīgajiem Praktisko norādījumu punktiem ir precizēts, vai izsniegšana ir jāatliek. Turklāt ir ticami, ka daži no minētajiem trūkumiem — piemēram, rindkopu numerācijas trūkums, kas minēts 57. punkta c) apakšpunktā, — varētu neizraisīt nepieņemamību, ja trūkumi netiktu novērsti. Citi turpretī — tostarp advokāta vai pārstāvja paraksta oriģināla trūkums prasības pieteikuma beigās, kas minēts 57. punkta b) apakšpunktā un tiek aplūkots šajā lietā, — noteikti izraisītu prasības pieteikuma nepieņemamību, ja tie netiktu izlaboti. Tādējādi nevar apgalvot, ka Praktisko norādījumu 57. punktā minētie trūkumu novēršanas gadījumi ietekmē tikai prasības pieteikuma izsniegšanu un neattiecas uz tā pieņemamību.

56. Turklāt man šķiet, ka apstrīdētā rīkojuma 28. punktā minētais apgalvojums, ka Praktisko norādījumu 57. punkta o) apakšpunkts ļauj "atlikt Vispārējās tiesas vērtējumu par prasības pieteikuma pieņemamības nosacījumiem, kas paredzēti Reglamenta 43. panta 1. punkta otrajā daļā," šajā ziņā nav atbilstīgs. Ikreiz, kad kāda prasības pieteikuma pieņemamības nosacījumi tiek apšaubīti, Vispārējās tiesas vērtējums noteikti tiek atlikts salīdzinājumā ar vērtējumam atbilstošo datumu, un šajā sakarā nav nepieciešams skaidrs noteikums.

57. Līdz ar to es uzskatu, ka apelācijas sūdzības trešais pamats ir pamatots.

Par sesto pamatu — samērīguma un tiesiskās paļāvības principu pārkāpumu

58. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka, atzīstot prasību par nepieņemamu, lai gan prasības pieteikuma astoņi eksemplāri, visi ar advokāta parakstu, tika saņemti pa faksu vai pa pastu noteiktajā termiņā, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi samērīguma un tiesiskās paļāvības principus. Gan Norādījumos sekretāram (7. pants), gan Praktiskajos norādījumos (57. punkta b) apakšpunkts) ir noteikts, ka prasības pieteikumā var novērst trūkumus, lai uz tā varētu būt advokāta paraksta oriģināls.

59. ITSB uzsver, ka procesuālo termiņu un citu būtisku procesuālo prasību stingra piemērošana neietekmē tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Nepieņemamība novēlotas iesniegšanas dēļ neesot nedz pretrunā minētajām tiesībām, nedz nesamērīga. Praktisko norādījumu 57. punkta b) apakšpunkts pēc sava rakstura nevarot būt pamats tiesiskajai paļāvībai saistībā ar trūkumu novēršanu tādā prasības pieteikumā, uz kura nav paraksta oriģināla, un nekādi nevarot atcelt skaidro prasību, kas izvirzīta Reglamenta 43. panta 6. punktā.

Tiesiskās paļāvības aizsardzība

60. Attiecībā vispirms uz tiesiskās paļāvības aizsardzības principu vēlos atgādināt, ka tiesības atsaukties uz šo principu attiecas uz ikvienu lietas dalībnieku, kuram kāda Savienības iestāde ir radījusi pamatotas cerības ar konkrētiem tam dotiem solījumiem. Turpretī neviens nevar atsaukties uz šī principa pārkāpumu, ja šādu solījumu nav [18].

61. Vai šajā gadījumā var secināt, ka pastāv konkrēti solījumi, kurus būtu devusi Vispārējā tiesa (vai tās kanceleja) un kuri apelācijas sūdzības iesniedzējai radījuši cerību, ka tiks novērsti trūkumi tās prasības pieteikumā?

62. Protams, nav noliedzams, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja neapgalvo, ka tā būtu saņēmusi skaidru solījumu šajā ziņā. Tomēr, pirmkārt, dažādie minētie noteikumi Norādījumos sekretāram (tostarp to 7. pantā) un Praktiskajos norādījumos (tostarp to 57. punktā) bija tādi, kas ļauj uzskatīt, ka var būt tāda iespēja novērst trūkumus kā šajā lietā minētā. Šajā ziņā, vispārīgi raugoties, ikvienam prasītājam būtu jāvar paļauties uz to, ka Vispārējā tiesa ievēro pašas izdotos noteikumus. Otrkārt, no apstrīdētā rīkojuma, kā arī no 2010. gada 3. februāra vēstules izriet, ka 2010. gada 2. februārī, tas ir, nākamajā dienā pēc Reglamenta 43. panta 6. punktā paredzētā desmit dienu termiņa beigām,

18 — Skat. kā jaunāko 2011. gada 7. aprīļa spriedumu lietā C-321/09 P Grieķija/Komisija (45. punkts un tajā minētā judikatūra).

kanceleja "lūdza [apelācijas sūdzības iesniedzēju] nosūtīt prasības pieteikuma parakstīto oriģinālu" [19]. Raugoties uz šādu lūgumu, ņemot vērā minētos noteikumus, to nevar interpretēt citādi kā konkrētu (lai gan netiešu) solījumu par to, ka ir iespējams novērst trūkumus prasības pieteikumā ar parakstītā oriģināla saņemšanu. Tā kā kancelejas rīcībā nebija minētā oriģināla un bija beidzies gan prasības celšanai noteiktais termiņš, gan desmit dienu termiņš, tā iesniegšana nevarēja būt paredzēta nekam citam kā vien trūkumu novēršanai. Prasītājs, kas saņēma no kancelejas šādu lūgumu un zināja, ka ir beidzies gan prasības celšanai noteiktais termiņš, gan desmit dienu termiņš, varēja secināt tikai to, ka ir iespējams novērst trūkumus, jo, ja oriģināls tajā brīdī nebija kancelejas rīcībā, neko nelīdzētu prasīt iesniegt to vēlāk tikai apstiprinājumam.

63. Ņemot vērā šo konkrēto, lai gan netiešo kancelejas solījumu, kā arī 7. pantu Norādījumos sekretāram un 57. punktu Praktiskajos norādījumos, kurus [abus] izdevusi Vispārējā tiesa un kuri tādējādi rada prezumpciju, ka minētā tiesa tos ievēro, apelācijas sūdzības iesniedzējai, pēc manām domām, varēja būt tiesiskā paļāvība par to, ka Vispārējā tiesa uzreiz neatmetīs iespēju, ka trūkumus prasības pieteikuma iesniegšanā var novērst, iesniedzot oriģinālu atbilstoši kancelejas lūgumam, un tas ir spēkā pat tad, ja apelācijas sūdzības iesniedzēja vai tās advokāts nav pieļāvuši atvainojamu maldību, jo norādītajās tiesību normās nav minēts neviens nosacījums par šādas maldības esamību un tādu nenorādīja arī kanceleja.

64. Tomēr apstrīdētajā rīkojumā Vispārējā tiesa savu konstatējumu par nepieņemamību pamatoja ar apgalvojumiem, ka, pirmkārt, tikai prasības pieteikuma parakstītā oriģināla iesniegšanas datums, tas ir, 2010. gada 5. februāris, ir jāņem vērā, vērtējot prasības celšanai noteiktā termiņa ievērošanu, un, otrkārt, prasības pieteikuma parakstītā oriģināla neiesniegšana Reglamenta 43. panta 6. punktā noteiktajā desmit dienu termiņā nav minēta Praktisko norādījumu 55.–59. punktā paredzēto trūkumu novēršanas gadījumu skaitā [20]. Attiecībā uz pārējo Vispārējā tiesa tikai izskatīja un noraidīja argumentus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas advokāts bija izvirzījis savā 2010. gada 12. februāra vēstulē, atsaucoties uz atvainojamu maldību.

19 — Apstrīdētā rīkojuma 4. punkts. Lūguma datums minētajā rīkojumā nav precizēts, taču tas izriet no 2010. gada 3. februāra vēstules (skat. šo secinājumu 20. punktu), kuras precizitāte šajā ziņā, šķiet, netiek apstrīdēta. Bet, pat pieņemot, ka kanceleja būtu lūgusi nosūtīt oriģinālu tajā pašā dienā, kad tika saņemti septiņi eksemplāri, tas ir, 2010. gada 1. februārī, — dienā, kad beidzās desmit dienu termiņš oriģināla nosūtīšanai —, nav acīmredzami, ka kanceleja uzskatīja par ticamu līdz minētā termiņa beigu dienas pusnaktij Luksemburgā saņemt dokumentu, kas vēl bija pie advokāta Parīzē.

20 — Attiecīgi apstrīdētā rīkojuma 17. un 28. punkts.

65. Šajā ziņā apgalvojums, saskaņā ar kuru parakstīta prasības pieteikuma oriģināla neiesniegšana noteiktajā termiņā nav minēta Praktisko norādījumu 55.–59. punktā paredzēto trūkumu novēršanas gadījumu skaitā, man šķiet kļūdains, jo šie gadījumi saskaņā ar 57. panta b) apakšpunktu ietver advokāta paraksta oriģināla trūkumu prasības pieteikuma beigās.

66. Katrā ziņā Vispārējā tiesa nekādi neņēma vērā iespēju novērst trūkumus, tikai iesniedzot parakstīto oriģinālu, atbildot uz kancelejas lūgumu, — iespēju, par kuru apelācijas sūdzības iesniedzējai varēja būt tiesiskā paļāvība, — bet tikai pārbaudīja, vai no konstatētās nepieņemamības var atkāpties, ņemot vērā atvainojamu maldību. Tādējādi man šķiet, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju.

Samērīguma princips

67. Attiecībā uz samērīguma principu ir jāpārbauda, vai tas, kā Vispārējā tiesa apstrīdētajā rīkojumā ir piemērojusi savus procesuālos noteikumus, bija piemēroti attiecīgā mērķa īstenošanai un nepārsniedza to, kas ir nepieciešams, lai to sasniegtu.

68. Kā Vispārējā tiesa ir atgādinājusi savā rīkojumā, attiecīgais mērķis ir nodrošināt tiesisko situāciju skaidrību un drošību un novērst jebkādu diskrimināciju un patvaļīgu rīcību tiesvedībā. Tādējādi prasības celšanai noteikto termiņu stingra ievērošana un prasība, lai tiktu iesniegts prasības pieteikums ar tādas personas paraksta oriģinālu, kura ir pienācīgi pilnvarota šim nolūkam, ļauj (tostarp) Savienības iestādēm vai struktūrām, kuru aktu var apstrīdēt, pārbaudīt, vai pēc noteikta termiņa beigām pret šo aktu nav iesniegts kāds pieņemams iebildums.

69. Tomēr iespējamā atbildētāja interese tādējādi iegūt pārliecību par sava akta statusu — apstrīdēts vai neapstrīdams [akts] — ir jāsamēro ar jebkuras personas, kas uzskata, ka šī akta dēļ tai ir nodarīts kaitējums, interesi gūt iespēju to apstrīdēt ar saprātīgiem nosacījumiem. Tātad attiecīgais mērķis, kas formulēts kā juridiskā skaidrība un drošība, ir divkāršs. Mērķis ir ne tikai aizsargāt atbildētāju pret novēlotu vai neapliecinātu prasības pieteikumu, bet arī nodrošināt prasītāja tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Ikviens noteikums vai akts, kas izjauktu būtisko līdzsvaru starp abām mērķa daļām, pārmērīgi dodot vienai priekšroku, kaitējot otrai, manuprāt, nebūtu saderīgs ar samērīguma principu.

70. Šajā gadījumā nav apgalvots, ka attiecīgie termiņi vai prasība apliecināt prasības pieteikumu būtu tādi, kas rada šķēršļus apelācijas sūdzības iesniedzējas iespējai celt prasību pret apstrīdēto lēmumu. Tomēr, konstatējot

prasības pieteikuma formālo nepieņemamību apelācijas sūdzības iesniedzējas kļūdas rezultātā, Vispārējā tiesa šo iespēju izbeidza. Tā kā es saskaņā ar iepriekš izklāstīto uzskatu, ka piemērojamās tiesību normās nebija noteikts, ka ir jākonstatē nepieņemamība, ir jāpārbauda, vai Vispārējās tiesas lēmums pārmērīgi nedod priekšroku ITSB aizsardzībai, kaitējot apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

71. Pēc manām domām, apstrīdētajā rīkojumā līdzsvara vērtējuma punkts starp attiecīgajām interesēm patiešām tika izraudzīts pārāk labvēlīgi ITSB.

72. Pirmkārt, atbilstīgā diena, lai lemtu, vai ir iesniegts formāli pieņemams prasības pieteikums, atšķiras atkarībā no vairākiem faktoriem, kuru vidū tostarp ir diena, kurā prasītājs varēja iepazīties ar apstrīdēto aktu, tas, vai ir iepriekšējs juridiskās palīdzības pieteikums [21], tas, vai prasības pieteikums ir nosūtīts ar kāda "Vispārējai tiesai pieejam[a] tehnisk[ā] sakaru līdzekļ[a] palīdzību", un trūkumu novēršanas iespējas pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigām (no kurām vismaz tā, kas noteikta Statūtu 21. panta otrajā daļā, ir neapstrīdama). Turklāt praksē formāli pieņemamu prasības pieteikumu nekad nevar izsniegt atbildētājam tajā pašā dienā, kad tas reģistrēts kancelejā. Tādējādi iespējamais atbildētājs nevar gūt pārliecību par to, ka viņa akts netiks apstrīdēts, nepārbaudot (vismaz) visus šos faktorus. Diena, kurā tas varēs gūt šādu pārliecību, tādējādi var būt (pat ilgu laiku) pēc prasības celšanai noteiktā termiņa beigu dienas, un, lai iegūtu šo pārliecību, tam var būt nepieciešams vērsties kancelejā.

73. Otrkārt, iespēja sekretāram noteikt (saprātīgu) termiņu trūkumu novēršanai tādā prasības pieteikumā, kas neatbilst dažiem formāliem pieņemamības nosacījumiem, ievērojami ierobežo atbildētāja risku, ka viņa neskaidrības periods paildzinās tikai prasītāja rīcības dēļ, ar kuru netiek pildītas saistības.

74. Ņemot vērā šos apsvērumus un lietas faktiskos apstākļus (tāda prasības pieteikuma iesniegšana pa faksu, par kuru netiek apstrīdēts, ka tas atbilda oriģinālam, pirms prasības celšanai noteiktā termiņa beigām; septiņu tādu prasības pieteikuma eksemplāru iesniegšana, par kuriem netiek apstrīdēts, ka tie ir oriģināla atbilstošas kopijas, Reglamenta

21 — Reglamenta 96. panta 4. punktā ir noteikts, ka "pieteikuma par juridisko palīdzību iesniegšana aptur prasības celšanai paredzēto termiņu līdz dienai, kad tiek paziņots rīkojums par šo pieteikumu vai [..] rīkojums, ar kuru nozīmē [izraugās] advokātu, kam jāpārstāv pieteikuma iesniedzējs".

43. panta 6. punktā noteiktajā desmit dienu termiņā un oriģināla iesniegšana četras dienas vēlāk, nekavējoties atbildot uz kancelejas lūgumu pēc minētā termiņa beigām), es uzskatu, ka Vispārējā tiesa, izslēdzot jebkādu trūkumu novēršanas iespēju atbilstoši pašas izdotajiem noteikumiem, ir pārkāpusi samērīguma principu.

75. Tādējādi es uzskatu, ka apelācijas sūdzības sestais pamats ir pamatots.

Starpposma piezīme

76. Kā izriet no manas trešā un sestā pamata analīzes, es uzskatu, ka apelācijas sūdzība būtu jāpieņem. Tā kā lieta acīmredzami nav stadijā, kurā var taisīt spriedumu, tā tādējādi būtu jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai.

77. Ja Tiesa attiecībā uz šiem diviem pamatiem tomēr paustu atšķirīgu nostāju, es nedomāju, ka tā varētu pieņemt apelācijas sūdzību, pamatojoties uz pārējiem pamatiem, to iemeslu dēļ, kurus turpmāk īsumā izklāstīšu.

Par pirmo pamatu — Reglamenta 111. panta pārkāpumu

78. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka netika uzklausīts ģenerāladvokāts, pārkāpjot Reglamenta 111. pantu.

79. Minētajā pantā, uz kura ir balstīts apstrīdētais rīkojums, patiešām ir paredzēta ģenerāladvokāta uzklausīšana. Tomēr Reglamenta 2. panta 2. punktā ir precizēts, ka norādes uz ģenerāladvokātu "ir spēkā vienīgi tad, ja kāds tiesnesis ir norīkots par ģenerāladvokātu". Tomēr šajā lietā neviens tiesnesis netika norīkots par ģenerāladvokātu tiesvedībā Vispārējā tiesā. Līdz ar to pamats ir noraidāms kā neefektīvs.

Par otro pamatu — Reglamenta 43. panta pārkāpumu

80. Apelācijas sūdzības iesniedzēja izsaka Vispārējai tiesai iebildumu, ka tā kļūdaini interpretējusi Reglamenta 43. pantu, uzskatot, ka prasības pieteikums tika iesniegts pēc termiņa. Tā uzsver, ka šīs lietas apstākļi atšķiras no apstākļiem lietā, kurā tika pasludināts rīkojums lietā *PubliCare Marketing*

Communications/ITSB [22], kas minēts apstrīdētā rīkojuma 17. punktā. Pēdējā minētajā lietā pēc prasības pieteikuma nosūtīšanas pa faksu prasības pieteikuma oriģināls tika saņemts novēloti, jo pasta sūtījums nebija pietiekami apmaksāts. Šajā lietā septiņus prasības pieteikuma eksemplārus, ko bija parakstījis tās advokāts, kanceleja saņēma 1. februārī, tas ir, pirms piemērojamā termiņa beigām. Atbilstīgais jautājums ir jautājums par prasības pieteikuma oriģināla noteikšanu. Tomēr 43. pantā nekādi neesot precizēti prasības pieteikuma parakstīšanas nosacījumi (krāsa, pildspalvas veids u.c.). Pārbaude ar mitru lupatiņu esot apstrīdama, jo dažas tintes neizplūst. Apstrīdētajā rīkojumā Vispārējā tiesa, neminot metodi, kas tai ļāva atšķirt oriģinālu no kopijas, tādējādi esot pievienojusi elementus, kas nav minēti Reglamenta 43. pantā.

81. ITSB uzskata, ka šis pamats ir acīmredzami nepamatots. Reglamenta 43. panta 1. punktā esot prasīts advokāta pašrocīgs paraksts [23]. Norādījumu sekretāram 7. panta 3. punktā tādējādi esot precizēts, ka kanceleja pieņem tikai dokumentus, uz kuriem ir "advokāta [..] paraksta oriģināls". Metodei, ar kādu sekretārs atšķir oriģinālu no kopijas, neesot nozīmes, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd, ka dokumenti, kas tika iesniegti 2010. gada 1. februārī, nebija oriģināli. Tādējādi netiekot norādīts, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi faktus. Jautājumam par to, vai dokuments, kas tika iesniegts kancelejā 5. februārī, bija oriģināls, nav nozīmes. Pat ja runa būtu bijusi par oriģinālu, tas būtu iesniegts pēc termiņa. Pretējā gadījumā prasības pieteikums būtu nepieņemams atbilstoši Reglamenta 43. panta 1. punktam.

82. Ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja, šķiet, galvenokārt kritizē to, ka kanceleja izmantojusi "pārbaudi ar mitru lupatiņu" un Vispārējā tiesa šo pārbaudi apstiprinājusi; no tā izrietot, ka piemērojamiem noteikumiem tiekot pievienoti nosacījumi, kas nav minēti dokumentos, attiecībā uz veidu, kā uz procesuāla dokumenta ir jāuzliek šim nolūkam pilnvarotas personas paraksta oriģināls.

83. Es nevaru pieņemt šo argumentāciju, pat ja daži saistībā ar šo pamatu izvirzītie argumenti var būt atbilstīgi saistībā ar citiem pamatiem.

84. Prasība pēc paraksta oriģināla uz dažiem dokumentiem (oriģināliem), bet ne uz citiem dokumentiem (kopijām) noteikti nozīmē, ka ir jābūt iespējai atšķirt oriģinālu no kopijas. Pretēji tam, ko, šķiet, apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, apstrīdētajā rīkojumā šajā ziņā nav minēta neviena konkrēta prasība. Tādas tintes, kas var izplūst, un/vai citas krāsas, nevis fotokopijas krāsas izmantošana var

22 — Vispārējās tiesas 2008. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-358/07.

23 — Vispārējās tiesas 2000. gada 24. februāra rīkojums lietā T-37/98 *FTA* u.c./Padome (*Recueil*, II-373. lpp.).

būt to līdzekļu vidū, kas ļauj atšķirt [oriģinālu no kopijas], tomēr rīkojumā nekas neliedz to pierādīt ar kādu citu līdzekli.

85. Katrā ziņā nekādi netiek apstrīdēts, ka pārbaude, ko kanceleja izmantoja šajā gadījumā, lai cik tradicionāla tā nebūtu, tiešām ļāva noteikt oriģinālu no visiem astoņiem prasības pieteikuma eksemplāriem, kas bija sekretāra rīcībā.

86. Tādējādi es uzskatu, ka apelācijas sūdzības otrais pamats ir nepamatots.

Par ceturto un piekto pamatu — atvainojamu maldību un neparedzētiem apstākļiem

87. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja min atvainojamu maldību. Tā kā prasīto kopiju apjoms bija ievērojams (kopā 2 651 lappuse), tās advokāts vērsās pie ārēja pakalpojumu sniedzēja. To darot, viņš esot rīkojies rūpīgi. Pakalpojumu sniedzējs esot aizmirsis iekļaut sūtījumā Vispārējai tiesai vienu dokumentu, bet advokātam laikus izdevies šo kļūdu izlabot. Apelācijas sūdzības iesniedzēja esot rīkojusies labticīgi. Visi kancelejai nosūtītie dokumenti esot bijuši parakstīti un iesniegti noteiktajā termiņā. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka oriģināla un kopiju sajaukšana izriet no neparastiem apstākļiem, kas ar apelācijas sūdzības iesniedzēju nav saistīti, proti, no tā, ka oriģinālu un kopijas sajaucis pakalpojumu sniedzējs un šis pats pakalpojumu sniedzējs iesniedzis nepilnīgu pielikumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja esot izmantojusi visus līdzekļus, lai novērstu šīs problēmas, un visu laiku esot rīkojusies labticīgi, būdama pārliecināta, ka oriģināls jau ir kancelejas rīcībā.

88. ITSB uzskata, ka atvainojamas maldības jēdziens attiecas tikai uz ārkārtējiem apstākļiem, kuros tostarp attiecīgā iestāde ir pieļāvusi tādu rīcību, kas pati par sevi vai izšķiroši varēja radīt lietas dalībnieka pieļaujamu maldību. Oriģināla un kopijas atšķiršanai esot ievērojama nozīme. Apelācijas sūdzības iesniedzējai esot bijis skaidri jānošķir oriģināls no kopijām, piemēram, liekot oriģinālu parakstīt ar zilas tintes pildspalvu. Ja apelācijas sūdzības iesniedzēja būtu rīkojusies drīzāk, tad būtu bijis iespējams noteiktajā termiņā novērst trūkumus [prasības pieteikumā]. ITSB turklāt uzskata, ka oriģināla un kopiju sajaukšanā ir vainojama apelācijas sūdzības iesniedzēja.

89. Attiecībā uz šiem diviem pamatiem es piekrītu ITSB. Par kancelejā iesniedzamo procesuālo dokumentu sagatavošanu, uzraudzīšanu un pārbaudi pilnībā ir atbildīgs attiecīgā lietas dalībnieka pārstāvis — lietas dalībnieka kontrolē un būdams atbildīgs lietas dalībniekam. Protams, var rasties ārkārtēji un/vai neparedzēti apstākļi, kas izraisa pilnīgi atvainojamu maldību. Tomēr šajā gadījumā nekas no tā, ko konstatējusi Vispārējā tiesa, nedz no tā, ko apgalvojusi apelācijas sūdzības iesniedzēja, neļauj secināt neko citu kā vien apelācijas sūdzības iesniedzējas un tās advokāta rūpības trūkumu, kas, iespējams,

saistīts ar plānošanas kļūdām stingra prasības celšanai noteiktā termiņa apstākļos. No Reglamenta skaidri izriet, ka prasības pieteikuma oriģināls ir jāiesniedz kancelejā, tādējādi jebkurš prasītājs ir informēts par nepieciešamību noteikt šo oriģinālu. Šim nolūkam izmantotie līdzekļi pilnībā ir atkarīgi no prasītāja rūpības. Nav noteikts neviens īpašs pasākums, bet lietderīga varētu būt atšķirības nodrošināšana starp oriģinālu un fotokopiju, izmantojot paraksta tintes krāsu vai jebkuru citu atbilstošu līdzekli.

90. Tādējādi man nešķiet iespējams pieņemt pamatus, kas saistīti ar atvainojamas maldības vai neparedzētu apstākļu esamību.

Nobeiguma piezīmes

91. Laikā, kad Eiropas Savienības Tiesas visu triju pakāpju tiesas ir ierosinājušas Eiropas Savienības Padomei apstiprināt to, ka trīs attiecīgajos reglamentos tiek iekļauta "ecuria" sistēma, kas paredzēta tam, lai ļautu procesuālos dokumentus iesniegt un izsniegt elektroniski, apliecinot tos ar pilnvarotās personas elektronisko parakstu, un šādi iesniegtie dokumenti būtu atzīstami par oriģināliem, šī apelācijas sūdzība, šķiet, attiecas uz sistēmu, kura pēc kāda laika vairs netiks izmantota.

92. Pat ja lēmums šajā lietā tādējādi varētu tieši attiekties uz tādām turpmākām lietām, kuru skaits mazināsies, man šķiet svarīgi, lai Tiesa pieņemtu nostāju attiecībā uz gadījumu, kurā kļūdas rezultātā dokuments, kas tika iesniegts noteiktajā termiņā, ir tā oriģināla atbilstoša kopija, kurš bija jāiesniedz tā vietā, bet kurš tika iesniegts tūlīt pēc kancelejas lūguma, un kurā apelācijas sūdzības iesniedzēja, ņemot vērā šo lūgumu un pašas Vispārējās tiesas izdotos noteikumus, varēja uzskatīt, ka tai ir noteikts īss termiņš trūkumu novēršanai.

Par tiesāšanās izdevumiem

93. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar šā paša panta 3. punktu, ja pastāv izņēmuma apstākļi, Tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

94. Šajā gadījumā, lai gan es uzskatu, ka spriedumam ir jābūt nelabvēlīgam ITSB, man šķiet, ka šīs apelācijas sūdzības īpašie apstākļi ir pamatojums tam, ka ITSB netiek piespriests atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesāšanās izdevumus. ITSB nekādi nesekmēja Vispārējās tiesas lēmumu noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu, un tā iesaistīšanās apelācijas tiesvedībā neradīja nekādus izdevumus apelācijas sūdzības iesniedzējai, kura pēc ITSB atbildes raksta iesniegšanas nelūdza ne atļauju iesniegt repliku, ne atļauju tikt uzklausītai tiesas sēdē.

95. Šādos apstākļos man šķiet taisnīgi piespriest katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus, kas radušies apelācijas tiesvedībā.

Secinājumi

96. Ņemot vērā visus iepriekšminētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai:

— atcelt Vispārējās tiesas 2010. gada 18. jūnija rīkojumu lietā T-51/10 *Bell & Ross*/ITSB;

— nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai;

— piespriest katram lietas dalībniekam segt savus tiesāšanās izdevumus, kas radušies apelācijas tiesvedībā.